

- 1) Jeżeli chodzi o dopuszczalność skargi, to Sąd błędnie orzekł, że Bank Mellat mógł się powoływać na ochronę i gwarancje związane z prawami podstawowymi i to niezależnie od tego, czy można go było uznać za emanację państwa irańskiego;
- 2) Sąd błędnie orzekł, że niektóre z powodów podanych w celu uzasadnienia środków ograniczających zastosowanych wobec Banku Mellat nie były wystarczająco precyzyjne;
- 3) Sąd nieprawidłowo zastosował orzecznictwo dotyczące przekazywania niektórych elementów akt Rady;
- 4) Sąd błędnie uznał, że powody podane w celu uzasadnienia środków ograniczających zastosowanych wobec Banku Mellat nie spełniały warunków pozwalających na uzasadnienie umieszczenia w wykazie na podstawie mających znaczenie aktów prawnych i nie zostały poparte dowodami, ponieważ:
 - Sąd nie uwzględnił należycie stwierdzenia Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, zgodnie z którym Bank Mellat ułatwiał przeprowadzanie transakcji podmiotom irańskim w dziedzinie jądrowej, raketowej i obronnej;
 - Sąd nie uwzględnił należycie faktu, że informacje i dowody potwierdzające wspieranie przez Bank Mellat działalności Iranu w dziedzinie jądrowej pochodzą ze źródeł poufnych;
 - Sąd błędnie uznał, że okoliczność, iż Bank Mellat przyznał, że świadczył usługi bankowe podmiotom zaangażowanym w działalność Iranu polegającą na rozprzestrzenianiu broni jądrowej przed umieszczeniem tego podmiotu w wykazie przez Radę Bezpieczeństwa ONZ nie jest wystarczający, by uzasadnić zastosowanie wobec Banku Mellat środków ograniczających.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 1 lutego 2013 r. w sprawie T-368/11 Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS i Travetanche Injection SPRL przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 16 kwietnia 2013 r. przez Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS i Travetanche Injection SPRL

(Sprawa C-199/13 P)

(2013/C 171/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS i Travetanche Injection SPRL (przedstawiciele: K. Van Maldegem, avocat, R. Cana, avocat)

Druhá strana postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-368/11 i
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 366/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) w odniesieniu do załącznika XVII (akryloamid) ⁽¹⁾ (zwane dalej zaskarżonym rozporządzeniem) lub
- tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby rozpoznał skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez wnoszących odwołanie oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania (w tym kosztami postępowania przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że poprzez oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności dotyczącej zaskarżonego rozporządzenia Sąd naruszył prawo wspólnotowe. W szczególności skarżące twierdzą, że Sąd popełnił szereg błędów w interpretacji stanu faktycznego i ram prawnych mających zastosowanie do ich sytuacji. Spowodowało to szereg naruszeń prawa przez Sąd, który w szczególności:

- dokonał błędnej wykładni rozporządzenia nr 1488/94 ⁽²⁾ poprzez stwierdzenie, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie biorąc pod uwagę wszystkich istotnych faktów i okoliczności;
- dokonał błędnej wykładni rozporządzenia nr 1488/94 poprzez stwierdzenie, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu przy ocenie wziętych pod uwagę danych dotyczących narażenia na działanie substancji szkodliwych;
- naruszył prawo i dokonał błędnej wykładni REACH poprzez stwierdzenie, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie przy wydaniu zaskarżonego rozporządzenia w oparciu o informacje dotyczące produktu innego niż produkt podlegający ograniczeniom narzuconym przez zaskarżone rozporządzenie;
- naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że Komisja nie naruszyła zasady proporcjonalności;
- naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że Komisja nie naruszyła spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia oraz

— dokonał błędnej wykładni zaskarżonego rozporządzenia poprzez stwierdzenie, że ma ono zastosowanie również do zaczynów na bazie N-metyloakryloamidu zawierających akryloamid.

Z tych powodów wnoszący odwołanie żądają uchylenia wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-368/11 i stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 101, s. 12

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94 z dnia 28 czerwca 1994 r. ustanawiające zasady oceny ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego ze strony istniejących substancji zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 (Dz.U. L 161, s. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10 Bank Saderat Iran przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 16 kwietnia 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-200/13 P)

(2013/C 171/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i S. Boelaert, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Bank Saderat Iran, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10;

— wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie oraz oddalenie skargi Bank Saderat wniesionej przeciwko zakwestionowanym środkom;

— obciążenie Bank Saderat kosztami poniesionymi przez Radę w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Rada uważa, że wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10 Bank Saderat Iran przeciwko Radzie narusza prawo w następujący sposób:

1) Sąd błędnie orzekł w odniesieniu do dopuszczalności skargi, że Bank Saderat miał prawo korzystać z ochrony i gwarancji wynikających z praw podstawowych bez względu na to, czy można go uważać za emanację państwowości irańskiej;

2) Sąd niesłusznie uznał, że jeden z elementów uzasadnienia nałożenia środków ograniczających na Bank Saderat był niewystarczająco precyzyjny;

3) Sąd błędnie zastosował orzecznictwo dotyczące przekazywania informacji z akt Rady;

4) Sąd błędnie uznał, że uzasadnienie nałożenia środków ograniczających na Bank Saderat nie zostało poparte dowodowo, w zakresie, w jakim:

— Sąd nie uwzględnił należyte okoliczności, że dowody na popieranie przez Bank Saderat działalności Iranu związanej z rozprzestrzenianiem broni jądrowej pochodzą z poufnych źródeł;

— Sąd nie uwzględnił należyte zawartego w rezolucji nr 1803 (2008) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych odniesienia do Bank Saderat w związku z działalnością Iranu związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej;

— Sąd błędnie uznał, że Rada powinna była przedstawić szczegółowe informacje dotyczące obsługiwania przez Bank Saderat akredytyw dwóch wskazanych podmiotów zaangażowanych w działalność Iranu związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-209/13)

(2013/C 171/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson, S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy; M. Hoskins QC, P. Baker QC, V. Wakefield, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/52/UE⁽¹⁾ upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych, oraz